

Der er blevet talt Meget om de særegne Ban-
 skeligheder, hvori Thinget befinder sig med
 Hensyn til denne Lovs Behandling, og jeg skal
 være meget villig til at erkjende disse Udtalel-
 ser for begrundede. Jeg troer imidlertid ogsaa,
 at det ærede Things Medlemmer ville kunne
 være tilbøielige til at erkjende, at, dersom
 Landstinget har Banfeligheder ligeoverfor
 Folkethinget, saa har Regjeringen Banfelig-
 heder ligeoverfor baade Landstinget og Folke-
 thinget, som jeg troer, at man billigen vil tage
 Hensyn til. Dette er ogsaa udtalt fra for-
 skjellige Sider; men det forekommer mig dog,
 at der er fremkommen endeel Vtringer, —
 navnlig ogsaa fra den ærede sidste Taler, —
 der ikke saa ganske vurderer disse Banfelig-
 heder. Jeg skal imidlertid først fremhæve een
 Banfelighed, som der er en særegen Anledning
 for mig til at yttre mig om i dette Dieblif,
 og som jeg troer ialtsald ikke vil blive mis-
 kjendt. Naar nemlig Forhandlingerne concen-
 treres paa en saadan Maade i Thingene, at
 der holdes Møder baade Formiddag og Efter-
 middag i begge Thingene paa eengang, saa
 vil man vistnok billigtvis erkjende, at det kan
 falde vanskeligt for Ministrene at være tilstede
 paa begge Steder. Jeg troer, at selv om man
 gaar ud fra almindelig heldige Betingelser
 for vedkommende Ministre og fra, at det kan
 lykkes dem fuldstændig at overkomme de mange
 andre Byrder og Banfeligheder, der kunne
 hvile paa dem, saa vil det dog ialtsald ind-
 rømmes, at selv da vil det være en virkelig
 fysisk Umulighed for dem at være tilstede ved
 Forhandlingerne paa to Steder paa eengang,
 saameget mere som det selv med den allerstær-
 kste Divinationsgave i saa Henseende ikke paa
 nogen Maade er muligt at bestemme Længden
 af de Forhandlinger, der ville finde Sted; thi
 naar man gaar ud fra, at et Spørgsmaal
 kan blive færdigt paa nogle Minuter, kan
 man opleve, at det medtager flere Timer, me-
 dens omvendt Spørgsmaal, som antoges at
 have et særdeles betydeligt Indhold, blive afgjorte
 i en meget kort Tid. Jeg troer derfor ikke,
 at det vil kunne forundre, at det har været
 umuligt for Ministrene samtlige at være til-
 stede ved 1ste Behandling af Finanteloven her;
 idetmindste for mit Vedkommende var det en

Nødvendighed netop paa den Tid at være til-
 stede i Folkethinget. Dette beklager jeg høiligt,
 fordi det jo ellers vilde have været muligt al-
 lerede ved første Behandling at fremkomme med
 en Deel af de Bemærkninger, som upaatvøle-
 ligt nærmest høre hjemme der, men som det
 altsaa nu er nødvendigt at komme tilbage paa.
 Der er ogsaa givet endeel Anledning dertil,
 forsaavidt de Foredrag, der ere holdte, ere
 gaaede saaledes ind paa de almindelige Spørgs-
 maal, at der dert kan ligge en tilstrækkelig Op-
 fordring dertil. Forsaavidt der kun er Spørgs-
 maal om det Banfelige og Blindlige i, at en
 saa kort Tid leenes til Forhandlingen af Fi-
 nanteloven, kan Regjeringen naturligvis ikke
 Andet end fuldkommen sympathisere dermed.
 Der er anvist forskjellige Udveie i saa Hens-
 seende; nogle af dem staae imidlertid ikke aabne
 nu, hvad de for Fremtiden i saa Henseende
 end maatte kunne lede til; andre ere idetmindste
 ikke afhængige af Regjeringen, og det synes
 dog fra alle Sider at være erkjendt, at
 det ingenlunde ligger i en Tilbøielighed fra
 Regjeringens Side til paa en utilbørlig
 Maade at ville indstrænke Rigsdagens Sam-
 varen, men at Enhver, der med noget
 virkelig begrundet Skjøn tager Forholdene un-
 der Overveielse, maa indsee, at det er en fuld-
 stændig Nødvendighed, at Tiden ikke væsentligt
 udstrækkes over den Tid, der i de sidste Aar
 har været givet; og det er jo paa den anden
 Side idetmindste fra flere Sider erkjendt, at
 man i Folkethinget dog ogsaa har anstrengt
 sig saameget med at blive færdig med Behands-
 lingen af Finanteloven, at det vilde være me-
 get vanskeligt at paastaae, at den skulde kunne
 tilendebringes hurtigere. Men der er tillige
 faldet Vtringer om, hvorledes Regjeringens
 Stilling har været til Forhandlingerne i det
 andet Thing, og, om de end ere indklædte i
 meget milde Former, saa ere de ikke frie for
 deres Braad og kunne derfor naturligvis for-
 anledige Regjeringen til at udtale sig derover.
 Det er vistnok, at Regjeringen maatte med me-
 gen Tilfredsstillelse paastaae det, naar den,
 efter i det andet Thing at have maattet see
 Forslag, hvorpaa den satte stor Pris, blive
 forkastede, her kunde have en Støtte, som atter
 kunde bringe saadanne frem, og det er derfor